

- 3) Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo, dotyczy oczywistego błędu w ocenie istnienia koniecznego związku pomiędzy dobrowolnymi składkami rozszerzonymi oraz działaniami prowadzonymi przez stronę skarżącą.
- 4) Zarzut czwarty, podniesiony posiłkowo w dalszej kolejności, dotyczy oczywistego błędu w ocenie konsekwencji, jakie powinien wyciągnąć sąd krajowy z faktu braku przekazania informacji o dobrowolnych składkach rozszerzonych. Komisja w pkt 202 zaskarżonej decyzji zalecała sądom krajowym orzekanie nakazu zwrotu dobrowolnych składek rozszerzonych oraz nieważności pomocy a zainteresowanym wnoszenie skarg do sądów krajowych, podczas gdy sądy krajowe nie mają obowiązku orzekania nakazu zwrotu pomocy oraz dobrowolnych składek rozszerzonych z powodu niewłaściwego charakteru oraz praktycznej niemożliwości takiego zwrotu.

Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2012 r. — Fomanu przeciwko OHIM (Qualität hat Zukunft)

(Sprawa T-22/12)

(2012/C 80/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fomanu AG (Neustadt a.d. Waldnaab, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Raible)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 października 2011 r. w sprawie R 1518/2011-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania w sprawie odwołania i niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Qualität hat Zukunft” dla towarów i usług należących do klas 9, 16 i 40

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ zgłoszony wspólnotowy znak towarowy ma charakter odróżniający.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2012 r. — PT Musim Mas przeciwko Radzie

(Sprawa T-26/12)

(2012/C 80/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) (Medan, Indonezja) (przedstawiciel: D. Luff, avocat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1138/2011 z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji (Dz.U. 293, s. 1, zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) w zakresie dotyczącym skarżącej spółki;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy, wedle którego:

- Sąd jest właściwy do zbadania zgodności art. 1 i 2 zaskarżonego rozporządzenia z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) oraz z ogólnymi zasadami prawa europejskiego.

2) Zarzut drugi, wedle którego:

- Rada naruszyła art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że:
 - a) popełniła oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego sprawy, a także dopuściła się nadużycia władzy poprzez zaprzeczenie istnieniu jednego podmiotu gospodarczego, obejmującego skarżącą spółkę oraz powiązaną z nią spółkę zależną w Singapurze, prowadzącą działalność w zakresie sprzedaży; podczas dochodzenia Komisja celowo zignorowała okoliczności faktyczne podniesione przez skarżącą spółkę w odniesieniu do powiązanych spółek;

- b) nie przedstawiła wystarczających dowodów na to, że przesłanki określone w art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego zostały spełnione; dopuściła się także nadużycia władzy, a także popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że oparła się nie na nieprawidłowych lub niewłaściwie zinterpretowanych okolicznościach faktycznych w celu wykazania, że przesłanki warunkujące zastosowanie przepisu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego zostały spełnione; Rada zignorowała okoliczności faktyczne, na których istnienie skarżąca spółka zwróciła uwagę Komisji, a które to okoliczności Komisja zweryfikowała i nie podważyła ich prawdziwości na żadnym z etapów dochodzenia.
- 3) Zarzut trzeci, wedle którego:
- Rada naruszyła art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że:
- a) nie przeprowadziła uczciwego porównania pomiędzy ceną eksportową a normalną wartością; nie wykazała w sposób dostateczny różnic w czynnikach wpływających na wysokość i porównywalność cen; wbrew dotychczasowemu orzecznictwu nie wykazała istnienia asymetrii pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową przy braku dostosowania w odniesieniu do zapłaconej prowizji; zignorowała informacje i dowody, na które skarżąca spółka powołała się w swej odpowiedzi na kwestionariusz oraz podczas wizyt weryfikacyjnych, w których wykazano, że spółka ICOF S także prowadzi działalność w zakresie sprzedaży na rynek krajowy; nie wskazała w sposób wystarczający powodów, dla których nie uwzględniła tych informacji i dowodów; tak czyniąc, dopuściła się oczywistego błędu w ocenie stanu faktycznego, a także nadużycia władzy; nie umotywowała w sposób dostateczny potrzeby dokonania dostosowania, co miało charakter dyskryminacji na szkodę skarżącej spółki;
- b) nie uniknęła podwójnego odliczenia zysku od ceny eksportowej; odliczyła najpierw marżę hipotetyczną w wysokości 5 % w odniesieniu do zysku spółki ICOF E zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, a następnie drugą marżę hipotetyczną w wysokości 5 % w odniesieniu do zysku spółki ICOF S, tym samym odliczając sprzeczną z zasadami rozsądku całkowitą marżę hipotetyczną w wysokości 10 % w odniesieniu do transakcji sprzedaży dokonanej w ramach grupy spółek, co w sposób oczywisty pozostaje w sprzeczności zarówno ze stanem faktycznym sprawy, jak i z praktyką właściwą dla tego typu operacji gospodarczych, czego Komisja, jako organ prowadzący dochodzenie, powinna była mieć świadomość; Rada popełniła zatem oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego w odniesieniu do zysku osiąganego w obrębie grupy spółek, a także zastosowała art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego w sposób błędny, mający charakter dyskryminacji oraz sprzeczny z zasadami rozsądku.
- 4) Zarzut czwarty, wedle którego:
- Rada dopuściła się naruszenia zasady dobrej administracji przy ocenie sytuacji skarżącej spółki. Rada zigno-

rowała informacje, dowody oraz argumenty, jakie zostały podniesione wobec Komisji w toku dochodzenia. Zamiast tego, Rada oparła się na formalnych fakturach, zapłaconych prowizjach oraz umowach rozpatrywanych w oderwaniu od właściwego im kontekstu, a to w celu sztucznego zawyżenia marginesu dumpingu stosowanego przez skarżącą spółkę. Komisja i Rada powinny były wykazać się większą starannością i bardziej rygorystyczną analizą przy wyciąganiu wniosków.

5) Zarzut piąty, wedle którego:

- zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem zasad równości i zakazu dyskryminacji. Poprzez dostosowanie ceny eksportowej skarżącej spółki, Rada stworzyła asymetrię pomiędzy ceną eksportową a wartością normalną tylko z uwagi na strukturę korporacyjno-podatkową skarżącej spółki. Co więcej, ze względu na tę strukturę skarżąca spółka ucierpiała z powodu podwójnego odliczenia hipotetycznej marży zysku. Obie sytuacje stanowiły przejaw dyskryminacji na szkodę skarżącej w porównaniu z innymi spółkami objętymi dochodzeniem, które ponoszą podobne koszty i w odniesieniu do których nie dokonano dostosowań.

(¹) Dz.U. L 343, s. 51.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2012 r. — Bauer przeciwko OHIM — BenQ Materials (Daxon)

(Sprawa T-29/12)

(2012/C 80/39)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Erika Bauer (Schaufling, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Merz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: BenQ Materials Corp. (Gueishan Taoyuan, Tajwan)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 listopada 2011 r. w sprawie R 2191/2010-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: BenQ Materials Corp.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Daxon” dla towarów należących do klas 3, 5 i 10

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „DALTON” dla towarów i usług należących do klas 3, 5, 18, 25, 35, 41 i 44